

55-plus: de stand-in reserve?

Wie binnen de Vlaamse Gemeenschap aandachtig de diverse beleidsbrieven en dito plannen of nota's volgt, kan er niet naast kijken. Het budget is krap, er dienen gaten gedicht en dat dichten gebeurt niet altijd poëtisch. Met alle begrip, want de sociaal-economische toestand is ook niet van die aard om wollig en melig te lamenteren en nietsdoend te flaneren. Als land staan we voldoende in de spots en spot van de financiële high-level.

Maar toch is enig overleg tussen de diverse administraties geen overbodige luxe. Want voor 55-plussers lijken stresserende tijden aan te breken.

De teneur is duidelijk. De groeiende vergrijzing wacht best nog even met het verzilveren. De werkzaamheidsgraad van onze 50-plussers is laag en daarom wil minister Muylers werk maken van een systematische begeleiding voor werkloze 50-plussers, in alle geval tot de ronde leeftijd van 55 jaar is bereikt en, wellicht in een volgende stap, tot de leeftijd van 58 jaar. De minister wil op korte termijn 25.000 mensen tussen 50 en 55 reactiveren op de arbeidsmarkt.

Met alle begrip. Er is geen goede reden waarom 50-plussers de uitdaging van sociaal en economisch zinvolle arbeid niet zouden aangaan. Deze generatie is niet afgeschreven en schrijft zich dus ook niet af in de arbeidsstatistieken.

Natuurlijk kun je je afvragen of mensen die, wat nog voorkomt in deze generatie, van jongs af aan jarenlang zwaar labeur verrichtten nu nog een opjaagbeurt verdienen. En uiteraard blijft de vraag waar 55-plussers, laaggeschoold en uitgeblust door jarenlang lopen aan de lopende band (niet te verwarren met een loopband), nog gewild zijn. Want de cijfers spreken voor zich: slechts 3% van de werkzoekende 55-plussers vindt werk.

Tot daar deze invalshoek.

Als volksvertegenwoordiger ben ik sterk begaan met het welzijnsbeleid en seniorenbeleid. En ik merk dat ook onze minister van Welzijn zijn oog laat vallen op deze groep van mensen. Senioren zorgen voor senioren, zo klinkt het in het Vlaams Ouderenbeleidsplan. Mantelzorg. Vrijwilligerswerk. Vermaatschappelijking van de zorg. Weeral concepten die mijn goedkeuring kunnen wegdragen. Een warme, gelukkige samenleving is de remedie tegen vereenzaming, verzuring en verarming en verhoogt de leefkwaliteit.

En ja. 55-plussers zijn ook hier weer gewild. Want hun hoogbejaarde ouders verdienen aandacht en hun prille kleinkinderen een feestje, gezien de stress van bouw en houw bij zoon- of dochterlief.

Een onderzoek van HIVA, in opdracht van Stad Roeselare in het kader van een behoeftenonderzoek voor kinderopvang, leerde me dat de werkzaamheidsgraad van grootmoeders tegen 2015 zou stijgen van 34% naar 45%. Voor lokale overheden is het uitkijken geblazen om voldoende opvangplaatsen te voorzien tegen 2015 – 2020. Niet alleen een zorg in Roeselare, maar in alle steden en gemeenten bekommerd om een goed lokaal sociaal beleid.

En dan zijn er nog aanbevelingen vanuit het onderwijsbeleid, gezondheid, wonen. Het belang van gezonde voeding, voldoende beweging (zeker een half uur per dag), bijscholing gezien de digitale kloof moet gedicht en het jargon aangeleerd, aanpassingen aan de woning die zich opdringen (levenslang wonen is een must, dus beter nu beginnen)...: het komt allemaal terecht op de warme schoot van 55-plus. De noodzaak van een ernstig timemanagement lijkt daar vrij acuut. Blijkbaar dient deze leeftijdsgroep als stand-in reserve voor verschillende beleidsplannen.

Tja, je zou voor minder 'stressie' worden.

Acteurs maken gebruik van een stand-in voor de risicovolle stunts. Niet zo slecht bekeken als je tenminste mensen vindt die voor jou het risico willen lopen en zelfs hun nek willen breken.

Steeds dezelfde stand-in reserve mobiliseren als stunt in tijden van crisis, is een andere zaak. Het is vragen naar (over)belasting als altijd opnieuw eenzelfde groep in het vizier komt.

Op dat punt wordt het noodzakelijk bruggen te maken. Wat is prioritair? En hoe kunnen we de inzet van mensen, 55-plussers in dit geval, maximaal koppelen aan de verlangens en perspectieven op die leeftijd. Meer en meer dringt zich de noodzaak op om een duidelijk afgebakend beleidsinstrumentarium voor een totaal vernieuwd maatschappelijk spectrum 55-plus met voldoende inspraakansen voor representatieve middenveldorganisaties.

Laat het echte stuntwerk maar komen: beleidswerk en een langetermijnvisie zonder stand-in!

Griet Coppé, 19 januari 2011